

Arrest

nr. 130 102 van 25 september 2014
in de zaak RvV X / IV

In zake: 1. X
 2. X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Azerbeidzjaanse nationaliteit te zijn, op 20 mei 2014 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 24 april 2014.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 11 juni 2014 met referentienummer REGUL X.

Gezien de administratieve dossiers.

Gelet op de beschikking van 17 juli 2014 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 29 juli 2014.

Gelet op de beschikking van 21 augustus 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 september 2014.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de eerste verzoekende partij en haar advocaat M. OGUMULA, die tevens tweede verzoekende partij vertegenwoordigt.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1.1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“Verzoekers vragen voor de derde maal asiel aan. De eerste asielaanvraag van verzoekers werden geweigerd bij 's Raads arrest nrs. 28 032 en 28 033 van 28 mei 2009 omdat hun asielrelaas ongeloofwaardig is. In het kader van hun tweede asielaanvraag werd door de Dienst Vreemdelingenzaken een beslissing tot weigering van inoverwegingname genomen.

Eens hij een beslissing over een bepaalde asielaanvraag heeft genomen, heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wat die aanvraag betreft, zijn rechtsmacht uitgeput (RvS 19 juli 2011, nr. 214.704). Hij mag derhalve, zonder het principe van het gewijsde van een rechterlijke uitspraak te schenden, niet opnieuw uitspraak doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere asielaanvragen werden beoordeeld en die als vaststaand moeten worden beschouwd, behoudens wanneer een bewijselement wordt voorgelegd dat van aard is om op zekere wijze aan te tonen dat die eerdere beslissingen anders zouden zijn geweest indien het bewijselement waarvan sprake ten tijde van die eerdere beoordelingen zou hebben voorgelegen. Dit neemt echter niet weg dat hij bij de beoordeling van een latere asielaanvraag rekening mag houden met alle feitelijke elementen, ook met elementen die resulteren uit verklaringen die gedurende de behandeling van een eerdere asielaanvraag zijn afgelegd.

De bevoegdheid van de Raad is beperkt tot de beoordeling van de in de huidige asielaanvraag aangehaalde nieuwe elementen en de mogelijke gevolgen hiervan bij een eventuele terugkeer naar het land van herkomst.

De Raad stelt bij arrest nrs. 28 032 en 28 033 van 28 mei 2009 de ongeloofwaardigheid vast van verzoekers hun asielrelaas. In hun derde en huidige asielaanvraag beperken verzoekers zich ertoe te volharden in het ongeloofwaardige relaas van hun eerste aanvraag, leggen zij bijkomende verklaringen af en leggen ter staving daarvan een beslissing neer d.d. 12/03/2013 van de rechtbank van Yasamal en een fax van een brief d.d. 22/09/2009 van de lokale voorzitter van Musavat in het district Absheron. In het kader van hun tweede asielaanvraag brachten zij een attest bij d.d. 26/06/2012 van de ondervoorzitter van Musavat en een brief d.d. 08/04/2009 van een lokale voorzitter van verzoekers partij.

Verzoekers kaderen hun verklaringen met betrekking tot de beslissing van de rechtbank van Yasamal evenwel binnen de problematiek die zij in hun eerste asielaanvraag naar voren brachten, zodat deze niet vermogen aan het kracht van gewijsde van 's Raads arrest nrs. 28 032 en 28 033 van 28 mei 2009 te tornen.

Verder blijkt uit de bestreden beslissing dat aan de verklaringen met betrekking tot verzoekers broer en dat er andere mensen in hun huis in Baku wonen, geen geloof kan worden gehecht. Verzoekers hebben immers tijdens hun vorige asielaanvraag, opgestart op 4 juni 2013, geen enkele melding gemaakt van het feit dat verzoekers broer op 7 september 2008 problemen heeft gekend nadat zij Azerbeidzjan waren ontvlucht en bleven dermate vaag over de situatie met betrekking tot hun huis.

De documenten die verzoekers in het kader van haar huidige asielaanvraag voorlegt, vermogen evenmin de geloofwaardigheid van verzoeksters asielrelaas te herstellen. Documenten moeten immers worden beoordeeld in samenhang met de verklaringen en hebben derhalve slechts objectieve bewijswaarde voor zover ze geloofwaardige verklaringen ondersteunen. Documenten hebben enkel een ondersteunende werking, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Op zichzelf vermogen documenten evenwel niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielrelaas te herstellen. Een lezing van 's Raads arrest nrs. 28 032 en 28 033 van 28 mei 2009 maakt duidelijk dat van geloofwaardige verklaringen geen sprake is. Gelet op deze vaststelling en mede gelet op de informatie vervat in het administratief dossier waaruit onmiskenbaar blijkt dat er in Azerbeidzjan een hoge graad van corruptie heerst en er allerhande documenten tegen betaling kunnen verkregen worden, kan er geen bewijswaarde gehecht worden aan de door verzoekers bijgebrachte documenten.

Verzoekers brengen in hun verzoekschrift geen valabele argumenten bij die voorgaande vaststellingen ontkrachten. Ze beperken zich immers louter tot het poneren van een vrees voor vervolging, het uiten van ongefundeerde kritiek en het herhalen van reeds eerder voor het Commissariaat-generaal afgelegde verklaringen, zonder evenwel concrete elementen aan te halen die de pertinente motieven van de bestreden beslissing, die deugdelijk zijn en allen hun grondslag vinden in het administratief dossier, weerleggen of er een aannemelijke verklaring voor bieden.

Voorts gaan verzoekers er ten onrechte van uit dat aan voorgelegde documenten slechts bewijswaarde kan worden ontzegd indien de valsheid of het niet-authentiek karakter ervan wordt aangetoond. De

commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen en bijgevolg ook de Raad kunnen evenwel ook om andere redenen dan hun (bewezen) valsheid aan de aangebrachte stukken iedere bewijswaarde weigeren, met name wanneer deze onvoldoende garanties op het vlak van authenticiteit bieden. Daarenboven kan aan voorgelegde documenten slechts bewijswaarde worden toegekend wanneer ze worden voorgelegd ter ondersteuning van geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen, wat in casu niet het geval is.

Aldus worden geen bewijselementen aangebracht die van aard zijn dat zij op zekere wijze aantonen dat 's Raads arrest nrs. 28 032 en 28 033 van 28 mei 2009 anders zouden zijn geweest indien deze elementen alsdan zouden hebben voorgelegen. De derde asielaanvraag bevat verder geen elementen die aanleiding kunnen geven tot het in aanmerking nemen van een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade die zich zou hebben gemanifesteerd na het vellen van voormelde arresten.

Deze vaststellingen volstaan om de in het verzoekschrift aangevoerde middelen niet verder te onderzoeken, omdat dergelijk onderzoek in elk geval tot geen ander besluit betreffende de gegrondheid van de asielaanvraag kan leiden.

Gelet op het voorgaande lijken verzoekers niet in staat om aan te tonen dat zij redenen hebben om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat zij een reëel risico op ernstige schade lopen in geval van terugkeer naar Azerbeidzjan."

1.2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

1.3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

1.3.2. Artikel 39/59, §2 van de vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

"Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf."

Artikel 39/59, §2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS arrest nr. 227.364 van 13 mei 2014; RvS arrest nr. 227.365 van 13 mei 2014).

1.4. Ter terechtzitting alwaar verzoekende partijen uitdrukkelijk worden uitgenodigd te reageren op de beschikking van 17 juli 2014, volharden verzoekende partijen in het verzoekschrift. Daar verzoekende partijen ter terechtzitting van 19 september 2014 slechts stellen te volharden, zonder dat zij daadwerkelijk hun opmerkingen aangaande de in de beschikking van 17 juli 2014 opgenomen grond formuleren, dient erop gewezen, dat zij hierbij dan ook in het geheel niet ingaan op voormelde in de beschikking aangevoerde grond. Derhalve dient te worden aangenomen dat zij deze grond tot verwerping niet betwisten.

1.5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond. Bijgevolg tonen verzoekende partijen niet aan dat zij redenen hebben om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat zij een reëel risico op ernstige schade lopen in geval van terugkeer naar Azerbeidzjan.

1.6. Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partijen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 350 euro, komen ten laste van de verzoekende partijen, elk voor de helft.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftientig september tweeduizend veertien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M.-C. GOETHALS